

Selvbiografiske optegnelser

PEER HULTBERG

Min fødsel siges at have været svær, jeg ville ikke ud, påstås det, eller jeg ville gøre det min mor så vanskeligt jeg kunne, og for den sags skyld også så smertefuldt, til gengæld for, ja for hvad, for hvad der havde været mellem os de ni måneder, altså mere end ni, for jeg ville ikke ud. Efter sigende var min fødsel let. I virkeligheden let. Alle forberedelser truffet, hospitalsseng, jordemoder, hele det medicinske apparat, og så fødte min mor mig simpelthen stående, hun rejste sig af sin seng, lænede sig mod en vindueskarm, hun råbte, Jeg slipper dig aldrig, jeg slipper dig aldrig, og så havde hun født før jordemoder og hele det medicinske apparat var sat i gang. Med et bump. Jeg ville ud. Jeg ville væk. Efter alt hvad der havde været mellem os de ni måneder. For jeg blev født, så vel som avlet for den sags skyld, på bagsædet af en DKV. Inden de nåede hospitalet. Veerne kom pludselig. Det hele skulle gå så hurtigt. Men det er der jo dem der påstår er typisk for mig. Ud. Lige gyldig hvordan og hvorhen. At børn bliver født gennem afføringskanalen var ikke blot en fantasi hos Freuds patienter. Inter urinam et faeces, ak nej, ikke engang så smukt. Det er direkte. Ud. Så utrolig enkelt. For en rotte at kradse sig vej op ad affaldskanalen, og hvad så med en rotteunge, de er så spæde, så mange, så forsvarsløse, det gælder om at have kløer, og hvad findes der på bagsædet, er det ikke netop en kakerlak, en kakerlak der forsvinder ud af affaldsrøret, forsvinder ind i affaldsrøret, en kakerlak der kan ernære sig af det bare intet men selvfølgelig ikke siger nej til et stykke flæsk nu og da når det falder dens vej. Og flæsket faldt min vej. Det røgede stykke bacon der sættes for næsen af mig. Hvem fik lattergas, min mor eller jeg, eller var det blot et stykke fersk røget bov hængt for begges

næser, hende til forglemmelse, mig til ansporen, os begge til evig erindring, ud, ud til charcuterivarerne. Og så gik det slag i slag. Vi har naturligvis aldrig talt om hvad der var mellem os de ni måneder, ja i grunden langt mindre, for det første var det så som så med prøverne og for det andet, når man ikke vil vide af noget er det jo så let at fortælle sig selv at dette noget ikke er, men jeg modsagde, hvor meget hun så end talte og fortalte sig selv, jeg har altid sagt imod, så vor dialog begyndte, jeg tog til orde, tog til ords, og resten, ja, det er jo ikke netop tavshed, omend heller ikke øredøvende larm, resten er et kuriøst sammenfald af selv- og officiel biografi, curriculum vitae, som det hedder, Blå Bog, for omend jeg måske ikke altid har stået ved mit cv, jeg har altid været identisk med det, og omend jeg ikke har vidst hvad jeg skulle, jeg har gjort hvad jeg skulle, løbe lige frem med tungen ud af halsen efter et røget stykke bacon. Frihed, åh jo, bilvragets bagsædefrihed, hermetisk forsegling og motoren startet, den sidste mulighed, den der aldrig svigter, og den første der heller ikke gør det, for jeg har altid villet ud og altid forfægtet såvel slutningens som opståelsens frihed.